

Arrest

nr. 147 261 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. KAYEMBE-MBAYI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 18 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

(...)

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

De beslissing tot verwijdering van 18/12/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

■ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Bovendien is betrokkene heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart.

PV nr TG.69.L3.007681/2014 opgesteld door politie Bilzen

Daarenboven bestaat een risico op onderduiken, daar zij geen officieel adres in België heeft.

Reden waarom hem een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, 737).

Te dezen betreft het een tweetalige beslissing die is opgesteld in het Frans en het Nederlands. Deze beslissing is niet het resultaat van een aanvraag van de verzoekende partij. Conform artikel 39, §1 *juncto* artikel 17, §1, a van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken dient onderhavige zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelokaliseerd is. Te dezen werden de bestreden beslissingen betekend in de politiezone Bilzen-Hoeselt-Riemst, dat deel uitmaakt van het Nederlandstalige taalgebied. Dienvolgens dient de Raad de zaak in het Nederlands te behandelen (*cf. RvS 28 januari 2011, nr. 211.569*).

De Raad dient de zaak in het Nederlands te behandelen conform het gestelde in artikel 39/14, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, daar bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel de gemachtigde niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

3.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekende partij, nadat hij geconfronteerd werd met deze vaststelling, dat zij nog belang heeft gelet op haar privéleven wat een hogere rechtsnorm uitmaakt.

Echter dient te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift geen schending van hogere rechtsnormen wordt aangevoerd.

Ter terechtzitting wijst de verzoekende partij op het bestaan van een privéleven, waardoor een hogere rechtsnorm geschonden is. De aangevoerde schending van een hogere rechtsnorm wordt in het geheel niet uitgewerkt, zodat de verzoekende partij niet aangeeft in welk opzicht een internationaalrechtelijke bepaling zou worden geschonden door het bevel om het grondgebied te verlaten.

In de uiteenzetting van haar enig middel in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, is dan ook gegrond.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De ontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) staat evenwel niet ter discussie.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing houdende het inreisverbod.

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, het rechtzekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is te beslissen met kennis van alle pertinente elementen van de zaak. De verzoekende partij voert eveneens machtsoverschrijding aan alsook de onwettigheid van de bestreden beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van de motiveringsplicht.

De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“Sur le moyen de :

- ***Violation des principes de bonne administration, de sécurité juridique et de raisonnable***
- ***l'excès de pouvoir***
- ***violation du principe de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, à savoir***
- ***L'illégalité de la décision***

La requérante souhaite faire au Conseil les observations suivantes :

Sur le premier moyen :

Attendu que la partie adverse affirme que la requérante a été surprise en flagrant délit de travail sans permis de travail ;

Que c'est à tort que la partie adverse l'affirme dans la mesure où la requérante a été interpellée en plein autoroute et non sur un chantier en train de travailler. Elle n'était que simple passagère dans le véhicule qui a été intercepté par la police ;

Que pour parler de « flagrant délit de travail sans permis », il faut réunir trois conditions, un élément matériel ((le fait d'avoir commis une infraction contre la législation sociale), d'un élément intentionnel (le fait d'avoir agi "fautivement" ou "dolosivement", c'est-à-dire avec l'intention de commettre l'infraction) et le fait d'être appréhendé en train de commettre l'infraction ;

Qu'au vu des faits, la requérante n'avait pas commis d'infraction contre la législation sociale puisqu'elle n'était que simple passagère dans le véhicule en cause. Que la seule personne qui devait être mis en cause, c'est le conducteur ;

Qu'en aucun moment, la requérante dans son attitude n'a voulu commettre l'infraction qui lui est reprochée ;

Qu'il n'y a rien dans le dossier qui démontre clairement qu'au moment où elle est interpellée, la requérante était en train d'exercer une activité particulière ;

Que seul le conducteur du véhicule est censé supporter la responsabilité de ses actes ;

Que partant de là, les conditions de l'infraction ne sont pas remplies dans le chef de la requérante. En effet, il n'a jamais été question d'agissement contraire à la législation sociale d'une part, et que le fait de se trouver dans un véhicule, quand bien même il n'est pas en ordre avec la législation en matière de roulage, n'implique nullement une intention d'agir fautivement ;

Que les affirmations de la partie adverse constituent des accusations mensongères alors que cette dernière est censée statuer en tenant compte de tous les éléments pertinents du dossier ;

Que par conséquent, la décision querellée repose sur des motifs inexacts et que dès lors, l'acte pris par la partie adverse est illégal sachant que les motifs d'un acte constituent la justification de celui-ci ;

Que si les motifs de l'acte sont inexacts, cela entraîne que l'acte dans son ensemble soit inexact et la motivation biaisée ;

Que leur existence non-avérée témoigne de ce que l'acte pris est le fruit de l'arbitraire. La motivation, c'est l'inscription des motifs dans la décision même : on dit d'un acte qu'il est motivé lorsque son instrumentum est revêtu des motifs qui le fondent.

Or, si ceux-ci sont inexacts, la motivation s'en trouve biaisée. Malheureusement, rien n'indique dans le dossier administratif que la requérante a été surprise en flagrant délit de travail sans permis, puisque le PV de police était n'identifie pas le lieu précis où ces derniers ont effectué ledit travail sans permis ;

Qu'il faut souligner que motiver une décision administrative c'est en bref l'expliquer, exposer le raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui lui sert de fondement; c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse (Lagasse, D., « La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », J.T., 1991, p.737.)

En outre, dans d'autres causes, le Conseil d'Etat avait décidé que « La motivation ne peut consister en une formule vague, stéréotypée ou en une formule de style qualifiant le récit, ou certaines parties de celui-ci, de «farfelu » (CE, n° 42.069, 24.02.1993), «d'invraisemblable» (CE, n° 51.516, IIème ch., référé, 02.02.1995), d' « imprécis » (CE, n° 53.581, 07.06.1995), de « sibyllin » (CE, n° 42.118, 02.03.1993 ; CE, n° 43.412, 21.06.1993; CE, n° 51.229, IIème ch. Référé, 11.01.1995; CE, n° 52.284, 17.03.1995; CE, n° 51.227, référé, 19.01.1995), de «stéréotypé» (CE, n° 42.072, 24.02.1993 ; CE, n° 40.109, 14.08.1992 ; CE, n° 51.507, 02.02.1995 ; CE, n° 51.507, IIème ch., référé, 02.02.1995; CE, n° 52.284, 3TM ch., 17.03.1995), de «lacunaire» (CE, n° 53.381, 07.06.1995), « d'erroné » (CE, n° 53.581, 07.06.1995), de « rocambolesque » (CE, n° 53.581, 07.06.1995), de «peu crédible » (CE, n° 51.168, 17.01.1995, 110TM ch., référé), etc., sans qu'il soit expliqué en quoi le récit revêt telles caractéristiques. ; »

Que le Conseil d'Etat exige également de la motivation de l'administration qu'elle repose sur des raisons objectives (CE, n° 51.176, 11ème ch., référé, 17.01.1995) et non sur une des considérations personnelles ou reflétant une opinion politique ou autre (CE, n° 51.048,) ;

Que dès lors, les raisons à la base de cette décision ne sont pas objectives ;

Par conséquent, l'ordre de quitter le territoire a été illégalement pris ;

Attendu qu'il existe un principe de droit selon lequel l'accessoire suit le principal ;

Que la décision d'interdiction d'entrée n'est qu'accessoire à l'ordre de quitter le territoire ;

Qu'en application de ce principe, si l'ordre de quitter est sans conteste illégale, alors la décision d'entrée l'est de même en vertu de ce principe ;

Qu'il y a dès lors lieu, d'annuler l'ordre de quitter le territoire ainsi que l'interdiction d'entrée."

De verzoekende partij wijst er aldus op dat de verwerende partij stelt dat zij aangetroffen werd tijdens het werken zonder vergunning, dat het aldus ten onrechte is dat de verwerende partij dit beweert waar zij tegengehouden werd op de autoweg en niet op een werf al werkende, dat zij enkel passagier was in het voertuig dat werd tegengehouden door de politie, dat om te spreken van een werkmisdrijf drie voorwaarden vervuld moeten zijn, een materieel element (het feit een inbreuk te hebben gepleegd tegen de sociale wetgeving), een intentioneel element (het feit foutief of schadeberokkend te handelen, aldus met de bedoeling om een inbreuk te plegen) en het feit dat men moet gevat worden tijdens het plegen van de inbreuk. Gelet op de feiten, meent de verzoekende partij dan ook dat zij geen inbreuk heeft gepleegd tegen de sociale wetgeving daar zij enkel passagier was in het voertuig, dat enkel de bestuurder kan gevisieerd worden, dat zij op geen enkel moment een inbreuk, die haar wordt tegengeworpen, heeft willen plegen, dat er niets in het dossier duidelijk aantoon dat op het ogenblik dat zij werd tegengehouden, zij een dergelijke activiteit aan het uitvoeren was, dat enkel de bestuurder van het voertuig gehouden is de verantwoordelijkheid op te nemen voor zijn daden. De verzoekende partij meent dan ook dat de voorwaarden in haar hoofd niet vervuld zijn, dat er immers nooit sprake is geweest van handelen tegenstrijdig aan de sociale wetgeving enerzijds en dat het feit dat men zich in een voertuig bevindt, zelfs als dit voertuig niet in orde is met de wetgeving inzake verkeer, geenszins een intentie om foutief te handelen impliceert. Dat de stellingen van de verwerende partij valse beschuldigingen betreffen terwijl deze laatste gehouden is een beslissing te nemen rekening houdende met alle pertinente elementen van het dossier. Dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op inexacte motieven en dat aldus de beslissing onwettelijk is daar de motieven van een beslissing de rechtvaardiging van deze beslissing vormen, dat indien de motieven van de akte incorrect zijn, dit met zich meebrengt dat de akte in zijn totaliteit incorrect is en de motivering gebrekkig is. Dat hun bestaan

getuigt dat de beslissing het product is van het arbitraire. De motivering is de inschrijving van de motieven in de beslissing zelf: men zegt van een beslissing dat deze gemotiveerd is wanneer het instrumentum bestaat uit de motieven die haar gronden. De verzoekende partij meent dat wanneer de motieven incorrect zijn, de motivering gebrekkig is, dat jammer genoeg niets in het administratief dossier erop wijst dat zij betraptd werd tijdens het werken zonder werkvergunning, daar het PV niet de precieze plaats aanduidt waar zij het werk zonder vergunning hebben uitgevoerd. De verzoekende partij sluit af met een theoretisch betoog aangaande de motiveringsplicht.

4.2. De verzoekende partij meent aldus dat de motieven van de bestreden beslissing foutief zijn, waardoor de bestreden beslissing in haar geheel gebrekkig en onwettig is. Zij ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert aldus in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel onder meer vanuit dit oogpunt onderzocht wordt.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.3. Het betoog van de verzoekende partij is gebaseerd op de stelling dat de bestreden beslissing onterecht is daar de verwerende partij stelt dat zij aangetroffen werd tijdens het werken zonder vergunning terwijl zij werd tegengehouden op de autoweg en niet op een werf al werkende. De verzoekende partij meent dan ook dat de motieven incorrect zijn, dat niets in het administratief dossier erop wijst dat zij betraptd werd tijdens het werken zonder werkvergunning.

4.4. Gelet op het feit dat de verzoekende partij kritiek voert op het motief dat stelt *“flagrant délit de travail sans permis”* (vertaling: *“al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart”*), zoals zij letterlijk citeert in de uiteenzetting van haar middel, is het duidelijk dat zij kritiek voert op de motieven van de bestreden beslissing houdende het inreisverbod. Immers staat in het bevel om het grondgebied te verlaten *“Pas de permis de travail/Pas de carte professionnelle”* (vertaling: *“Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart”*).

4.5. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij *“heden al werkend aangetroffen zonder arbeidskaart”* werd en hierbij verwijst naar het PV nr. TG.69.L3.007681/2014 opgesteld door de politie van Bilzen.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier niet het desbetreffend PV bevat, doch wel een administratief verslag opgesteld op 18 december 2014 door de Federale politie, waarin wordt verwezen naar het PV nr. TG.69.L3.007681/2014. Het gegeven dat het administratief dossier het proces-verbaal zelf niet bevat, doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit dossier wel degelijk een administratief verslag van de Federale politie bevat waaruit op duidelijke wijze blijkt welke vaststellingen met betrekking tot de verzoekende partij werden gedaan. Dit stuk laat de Raad verder ook toe een toetsing van de motieven van de bestreden beslissing aan de geschonden geachte bepalingen en beginselen door te voeren.

De Raad stelt vast dat in het administratief verslag, waarin wordt verwezen naar het PV nr. TG.49.L3.007681/2014, en dat zich in het administratief dossier bevindt, door de Federale politie wordt aangegeven door de politiebeambte van de politie van Bilzen-Hoeselt-Riemst dat betrokkene werd aangetroffen in een voertuig met kentekenplaat xxx en dat betrokkene onderweg was naar 3740 Bilzen om er illegaal te werken. Op de vraag of betrokkene op heterdaad werd betraptd, staat 'Nee'.

Gelet op het feit dat de verwerende partij niet beschikte over het PV, zoals blijkt uit het administratief dossier, doch enkel over voornoemd administratief verslag waaruit blijkt dat de verzoekende partij aangetroffen werd in een voertuig dat onderweg was naar Bilzen om er illegaal te werken alsook dat de verzoekende partij niet op heterdaad betraptd werd en gelet op het feit dat in de motieven van de bestreden beslissing te lezen staat dat de verzoekende partij werd aangetroffen al werkend zonder arbeidskaart, kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij meent dat de motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn, dat niets in het administratief dossier erop wijst dat zij betraptd werd tijdens het werken zonder werkvergunning.

4.6. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dus meent dat de vage beschouwingen van de verzoekende partij niet van die aard zijn afbreuk te doen aan het feit dat bij proces-verbaal werd vastgesteld dat de verzoekende partij op heterdaad werd betraptd op zwartwerk, mist haar repliek feitelijke grondslag, nu het desbetreffend proces-verbaal zich geenszins in het administratief dossier

bevindt en uit het administratief verslag dat melding maakt van het proces-verbaal en de erin vervatte vaststellingen, dat zich wel in het administratief dossier bevindt, geenszins blijkt dat de verzoekende partij op heterdaad betrap werd op zwartwerk. Ook het feit dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet in het bezit is van een beroepskaart of arbeidskaart, zoals door de verwerende partij opgemerkt in haar verweernota, en de repliek van de verwerende partij dat de verzoekende partij het niet al te nauw lijkt te nemen met de vigerende Belgische verblijfsreglementering nu nog geen enkele poging ondernomen werd in haar hoofde om haar verblijfstoestand te regulariseren, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat de motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn waar gesteld wordt dat de verzoekende partij aangetroffen werd al werkend zonder arbeidskaart. Voor het overige spitst de verwerende partij haar repliek toe op het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Zelfs indien kan vastgesteld worden dat de verweernota in haar geheel eveneens gericht is op het beroep in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod, stelt de Raad vast dat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat de kritiek van de verzoekende partij betreffende het motief aangaande het al werkend zonder vergunning te zijn aangetroffen, gericht is tegen een overtollig motief daar de andere motieven, met name de vaststelling dat de verzoekende partij geen gekende woonplaats heeft en er aldus een risico op onderduiken bestaat, zelfstandig de bestreden beslissing kunnen onderbouwen. Immers wordt bij het nemen van een inreisverbod voor het bepalen van de duur ervan rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval (artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet). Gelet op het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing betreffende het inreisverbod zowel melding maakte van het PV opgesteld door de politie Bilzen als van het niet hebben van een officieel adres in België, blijkt dat zij deze twee elementen betrokken heeft in haar beoordeling om vast te stellen dat aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van twee jaar diende te worden opgelegd. Nergens blijkt uit, en de verwerende partij geeft dit ook niet aan, dat het enkele feit van het niet hebben van een officieel adres in België zou geleid hebben tot eenzelfde beslissing, zodat niet kan worden geoordeeld dat het motief betreffende het al werkend zonder vergunning te zijn aangetroffen een overtollig motief is en dat de overige motieven de bestreden beslissing houdende het inreisverbod van twee jaar zelfstandig kunnen staven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende het inreisverbod. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER